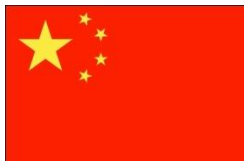

Reisverslag Fietsreis China (Noorden)

2006

China heeft een oppervlakte van 9.596.960 km².

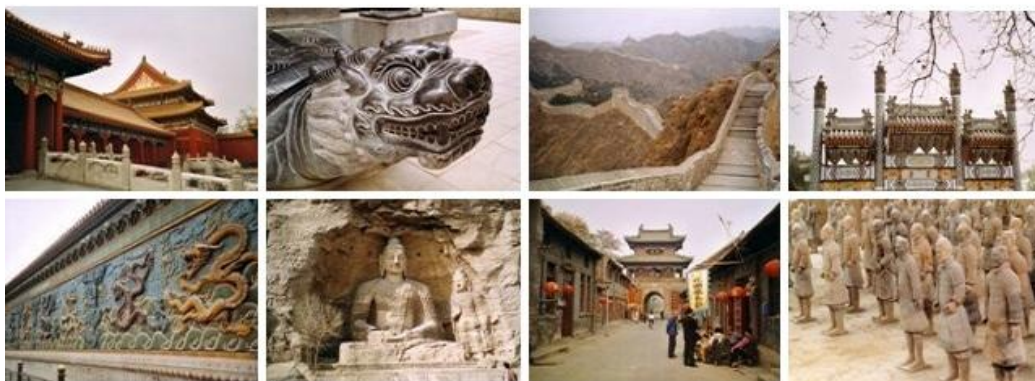
Er zijn ongeveer 1,3 miljard inwoners (2005) bevolkingsdichtheid 135 inw./km².

'CHINA, fietsen in Zhonghua Renmin Gongheguo'

Mijn totale afstand gefietst tijdens deze reis door China is 1.211 kilometer.

Fietsreis 2006 ~ CHINA

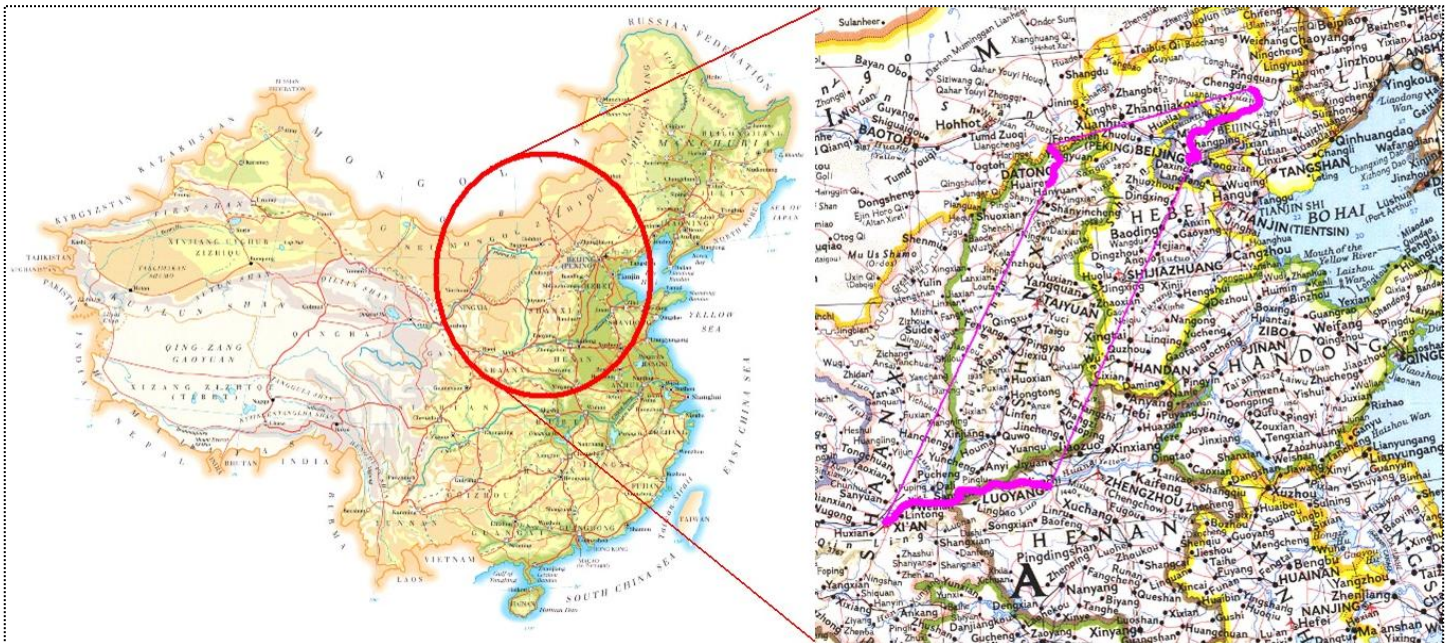
DE VOORBEREIDING

China, het is een fantastisch land om te bestuderen, met een ongekeerde voorgeschiedenis, je valt van de ene verrassing in de andere als je vaststelt welke voorsprong de Chinezen toen reeds hadden op alle andere oude culturen.

Slechts enkele voorbeelden uit de vele honderden die bekend zijn: het oudst bewaard gebleven boek van papier, de 'Piyujing', een werk uit 256 vóór Chr. is van Chinese oorsprong, terwijl het papier bij de Arabieren pas bekend werd in de 8e eeuw en bij de Europeanen in de 10e eeuw. In de derde eeuw vóór Chr. werd tijdens de Qin-dynastie een wegennet aangelegd dat in lengte alle wegen van het Romeinse keizerrijk uit de tweede eeuw na Chr. nog overtreft. En zelfs drieduizend jaar vóór Chr. maakte men er reeds geglazuurde, rijkversierde en natuurgetrouwe weergaven van mens en dier, terwijl in de rest van de wereld enkel nog maar stenen kruiken bestonden.

Het is onuitputtelijk, de studie van het verre en het nabije verleden van China. Het werkt verslavend, de studie van het hedendaagse land. Het wordt spannend, wat dit deel van de wereld ons in de nabije en de verre toekomst nog brengt.

Ik wist het al lang, maar bij de aanschaf van een paar kaarten wordt het me nog duidelijker: dit land is veel te groot en bijgevolg is het niet mogelijk een reis te plannen om China te zien. Ik zal een keuze moeten maken en de reis beperken tot slechts een klein stukje van de Chinese Volksrepubliek, om later dan nog eens een ander deel te ontdekken.

Dikwijls kom je langs de hoofdstad het land binnen, en meestal is dit niet de interessantste plaats om te verblijven wegens te druk, te vervuild, en veel meer te zien in de omgeving. Maar dit is voor Beijing zeker niet het geval. Het is een stad met een heel boeiende geschiedenis, waar enorm veel te zien en te doen is, je kan er dagen lang in rondlopen, ja, zelfs fietsen in mijn geval.

En dan is er ook nog Xi'an, de stad bekend voor zijn terracottaleger, dat de grootste archeologische ontdekking van de 20e eeuw mag genoemd worden. De basis om mijn reisroute te plannen is hiermee gelegd: een boeiende verbinding zoeken tussen Beijing en Xi'an. Langs tal van historische en religieuze bouwwerken, over het gebergte en dwars door het platteland tot bij de plaatselijke bevolking. Het is een verplichting, een ommetje naar de Chinese Muur, het grootste bouwwerk op aarde met zijn lengte van meer dan 7000 km, een bijna onvermijdelijk bezoek als je in China bent.

Het is ondertussen al mijn derde Aziatisch land dat ik per fiets ga verkennen en toch is het voorbereidend werk nog even groot als bij de vorige reizen. De Chinese cultuur is opnieuw zo anders, en ook hier is het heel belangrijk om er iets meer van te weten, wil je dichterbij de bevolking komen. Toch zal het moeilijk worden om goede contacten te hebben, voor een deel door het gesloten karakter van de Chinezen op het platteland, maar vooral de taal zal hier de grootste hindernis vormen.

Tientallen eeuwen geleden beschouwden de Chinezen hun land als het centrum van de wereld, alles erbuiten was tot voor kort niet belangrijk voor het volk en hun leiders. Hier komt echter zeer vlug verandering in, slechts enkele eeuwen nog en China zal werkelijk het centrum van de wereld zijn. De opmars is nu al begonnen en door niemand meer te stoppen.

Voor het land met het grootste aantal inwoners ter wereld, momenteel meer dan 1 miljard en 300 miljoen Chinezen (dit is ongeveer 1/4 van de wereldbevolking) is er ongetwijfeld nog een belangrijke rol weggelegd.

Tot halfweg de 20e eeuw was China een gesloten land en werd het overal beschouwd als een rustig slapend deel van de wereld, waar weinig of niets mee aan te vangen was. Ondertussen is het land al goed wakker geworden en staat het klaar om mee de wereldgeschiedenis te gaan bepalen. Het wordt een mogendheid waar de rest van de wereld zal rekening moeten mee houden. Het begin van een nieuw tijdperk, en alhoewel dit de eerste decennia nare gevolgen kan hebben voor het 'rijke' deel van de wereld, kan hun invloed op lange termijn de wereld enkel maar verbeteren.

HET REISVERSLAG

China, ik zag het als een enorm grote struik waaraan zich al jarenlang knoppen vormen, vanuit de centrale takken, steeds meer en steeds verder, geleidelijk naar alle takken toe. En zoals gepland, in het jaar van de Olympische Spelen zullen zowat alle bloemen openstaan. Wat een organisatietalent, een nauwkeurige planning en perfecte timing hebben die mensen. Beijing 2008 zal de wereld verbazen, en aan iedereen tonen welk fantastisch land China wel is.

Al mijn verwachtingen zijn mooi ingelost: Beijing is werkelijk een gezellige en één van de mooiste wereldsteden, het Terracotta-leger in Xi'an is een echt toppunt van historische kunst, de Lange

Muur is een onwaarschijnlijk groot bouwwerk, en het echte China vindt je nog buiten de grote steden, met toch enorm vriendelijke en vooral voor de toerist hulpvaardige mensen.

Ik zag slechts enkele van de 23 provincies van de Chinese Volksrepubliek, maar dan toch vrijwel alle aspecten binnen het bezochte deel. En wat een verschil tussen de grote en geïndustrialiseerde steden en de dorpen op het platteland, maar echte armoede heb ik er niet gezien, luxe en rijkdom wel.

Nog nooit zag ik zo'n consumptieland, van zodra de Chinees wat meer verdient gaat die ook onmiddellijk meer uitgeven, dikwijls aan felgekleurde prullaria, maar ook meer en meer aan hoogtechnologische producten.

Ik wist wel dat ze in China met grote sprongen vooruit gaan, maar dat ze in de grote steden reeds zover staan, nee dat had ik niet verwacht. Je ziet natuurlijk wel een land in drie snelheden, en de kloof tussen de verschillende groepen is dan ook gevaarlijk groot. Degene die in de business staan hebben zowat het Westerse niveau bereikt, maar in dezelfde stad woont nog een groter deel gewone burgers, die het wel goed hebben, maar toch met een veel lagere levensstandaard. En dan heb je nog de bevolking buiten de steden, meestal boeren, waar tenslotte het hele land van leeft, die echter heel wat achterstand hebben op de rest van hun landgenoten. Gelukkig beseft de Chinese regering dit ook en proberen ze er nu wel iets aan te veranderen door subsidies naar het binnenland te sturen.

De regering, ook nog zo'n ongrijpbaar fenomeen, het is een éénpartijstaat, met alle macht aan de communistische partij, en toch kreeg ik nergens het gevoel in een communistisch land te zijn. De Chinezen zijn onderdanig van aard, ze worden geleid, maar krijgen toch heel veel vrijheid. Het zijn tevreden mensen.

Het is ook een land van atheïsten, maar ik was verwonderd over het grote aantal bezoekers aan de tempels, waar vooral het Confucianisme, het Taoïsme en het Boeddhisme volop bloeien.

Gelukkig hebben de Chinezen meer gevoel voor schoonheid dan de rest van de wereld. Als voorbeeld geef ik de nieuwe gebouwen die overal de oude vervangen, 'groot' alleen is hier niet genoeg, het zijn dikwijls juweeltjes van architectuur met prachtig design en gevarieerde materiaalkeuze.

Zoals ik nu vooral in Beijing en Xi'an gezien heb kan je stellen wat bij de Amerikanen 'big' is, is bij de Chinezen 'big and beautiful'.

Alleen zijn er ook nog de Chinezen natuurlijk, daar dient nog wat aan geschaafd te worden. De mens zelf kan hier de snelle evolutie blijkbaar nog niet goed volgen, want fatsoen staat nog niet in hun woordenboek.

Spuwen doet iedereen en overal, ja zelfs ook nog in het restaurant. En de trein nemen is ook een hele ervaring, want als men aankondigt dat de poort opengaat, begint een echt spektakel. Daar wordt geduwd en getrokken om toch maar zo vlug mogelijk bij de trein te komen. Een reden hiervoor heb ik nog niet gevonden, want alle plaatsen zijn genummerd en de organisatie is zoals het hoort.

En daar bovenop zijn een groot deel van de nieuwe rijken echt arrogant geworden, die aan iedereen willen tonen dat ze het gemaakt hebben, en hierbij niet beschaamd zijn om hun medemensen te vernederen.

Wat echter een grote troef is voor China, is dat de Chinezen heel trotse mensen zijn, die zeer modebewust leven en dan ook alles willen hebben. Ik heb bijvoorbeeld nog nergens zoveel kappersalons gezien als hier, maar ook de GSM is hier bijna voor iedereen een dagelijks gebruiksvoorwerp. En dan meestal nog met ingebouwde camera en dikwijls met geïntegreerde vertaalcomputer Chinees-Engels.

Wat Engelssprekenden betreft, die moet je meestal nog echt gaan zoeken, alleen in de toeristische stukken is het makkelijker. Er is echter een grote inhaalbeweging aan de gang, zodat ze binnen weinige jaren ook hiermee overweg kunnen. Vanaf hun zesde jaar is Engels nu een verplicht vak geworden in alle scholen, en dat merk je nu al, want de jongste tonen heel graag dat ze al enkele woorden spreken.

Met de jongeren krijg je heel makkelijk contact, en hierbij viel het op dat ze bijna allemaal een eigen e-mail adres hebben. Ze zijn blij dat ze eens met een buitenlander kunnen spreken, weinigen krijgen die kans.

Beijing, ware het niet van de grote luchtverontreiniging, ik zou het de gezelligste stad van Azië noemen. Dagen lang heb ik er rondgefietst. Een beetje ervaring met fietsen in Bangkok en Delhi is wel een groot voordeel, want zo hectisch als hier in Beijing is het nergens. De stroken om te fietsen zijn er meestal even breed als deze voor de wagens, maar let wel op, ze komen uit alle richtingen aangereden, rijden zelden rechts, en het gevaarlijkste, ze stoppen zomaar midden op het fietspad. Daar lopen dan nog enkele voetgangers tussen die doen alsof ze op alles voorrang hebben, en hiermee is de weg volledig gevuld.

Bij aankomst op het Tianan'men plein (Plein van de Hemelse vrede, waar ook wel eens aards geweld was) kreeg ik toch een machteloos gevoel. Het grootste plein ter wereld, met aan de overkant het allesoverheersende portret van Mao, aan de toegangspoort naar de Verboden Stad. Daarbinnen zie je overal tot in de details afgewerkte historische gebouwen, en ze zijn er fier op, alles wordt tot in de kleinste puntjes onderhouden.

Aan tot rust komen in Beijing heeft men ook gedacht. Er is natuurlijk het enorme park van het Summerpalace, maar verder vindt je overal in de stad wel ergens een park met vijvers, brugjes en paviljoenen.

Toerisme is een heel belangrijke factor binnen China, maar het zijn vooral de Chinezen zelf die in eigen land rondtrekken, de buitenlandse toeristen vertegenwoordigen maar een klein percentage.

Een andere toeristische topper is de stad Xi'an en haar omgeving. Het terracottaleger, slechts per toeval ontdekt in 1974 door een boer bij het maken van een waterput (22 eeuwen na de bouw ervan). Het is opgebouwd uit meer dan zesduizend levensgrote beelden van krijgers, ruim zeshonderd paarden, honderd houten en twee bronzen strijdagens. Beide rijtuigen bestaan uit 3462 bronzen, zilveren en gouden elementen. Van de soldaten zijn er nog maar een klein

gedeelte blootgelegd, waarvan nog geen twee met hetzelfde gezicht. Het beeld van iedere krijger is zo gedetailleerd afgewerkt en de gelaatstrekken zijn zo treffend, dat de etnische afkomst van elke soldaat eruit af te leiden is. De werken werden gestart in 210 vóór Chr., na de dood van de Eerste (Shi) Verheven (Huang) Keizer (Di) van China. Volgens de kronieken van die tijd nam het bouwen 40 jaar in beslag en werd er door zeventhonderdduizend mensen aan gewerkt (waaronder 85 meester-beeldhouwers elk bijgestaan door 18 assistenten).

En zoals de 'Taj Mahal' voor mij het mooiste bouwwerk ter wereld is, beschouw ik nu het 'Terracottaleger' als het grootste kunstwerk ter wereld.

En groot, daar weten ze alles van in China, want de Lange Muur zoals ze hem daar noemen, is met zijn lengte van meer dan 7000 km het grootse bouwwerk door mensenhanden gemaakt.

Ik wou de Muur zien met een plaatselijke bewoner als gids, maar vooral een deel dat niet onder een massa toeristen bedolven is. Dit is nog beter gelukt dan verwacht, ik heb zelfs met mijn gids in een 'Watching Tower' op de Muur geslapen.

Het was een oude droom van mij om ook eens op de Muur fietsen, en gezien deze overal op de hoogste toppen van het gebergte gebouwd is moest ik eerst 300 meter klimmen met de fiets op de schouders. Wat je allemaal moet doen voor een foto, maar het loont de moeite, want als ik de bevolking mag geloven 'I was the first one cycling on the Great Wall'.

Ik zou geen echte Belg zijn moest ik het niet over het eten hebben, en kort samengevat, de keuken is hier overal eenvoudig, heel lekker en zeer gevarieerd. Nog nooit zag ik zoveel verschillende soorten groenten, de meeste mij zelfs onbekend. Vlees eten ze ook wel graag, maar meestal in kleine hoeveelheden. Behalve als ze Peking-eend serveren of bij één van hun feesten waar ze dan een echte vleesmaaltijd klaarmaken.

Het beste at ik zelfs op de plaatselijke marktjes, zoals flink gekruide brochette van kippenmaagjes, in sojasaus gekookte varkenspootjes, gefrituurde visjes met deegkorstje of op houtskool gegrilde octopus, om maar enkel voorbeelden te geven.

Ik kreeg daar wel de indruk dat Chinese kippen meer dan twee poten hebben, want op de markt zag ik meer krokant gebakken kippenpootjes dan de rest van de kip. Je weet niet altijd wat je aan het eten bent, maar het smaakt steeds lekker en de keuze is enorm groot. Een korte opsomming van wat voor ons Westeringen ongewone ingrediënten zijn, iedereen spreekt er wel eens over, maar ik proefde het: onder andere hun hond, een kwal, enkele schorpioenen en al het andere waar waarschijnlijk alleen een Chinese naam voor bestaat.

Of zoals de Chinezen zelf zeggen: 'Wij eten alles dat poten heeft, behalve tafels en stoelen'. Hun inspiratie is onuitputtelijk, er is in ieder geval meer variatie in hun dagelijkse maaltijd dan in de ons bekende 'hamburger-cultuur'. Ook hierin merk je dat er naast een machtige ontwikkeling en overlevering van generatie op generatie, ook nog een eeuwenlange cultuur achter schuilt.